

POLIKRÓM

online folyóirat

ALAPÍTÓ-FŐSZERKESZTŐ:

EGRİ László

SZERKESZTŐK:

GYARMATI Zsolt

SZILÁGYI Gábor

KIADÓ: EGRİ László

KIADÓ SZÉKHELYE:

4200 HAJDÚSZOBOSZLÓ,

RÁKÓCZI U.17.

ISSN 2064-1575

ONLINE KÖZÖSSÉGI-MŰVÉSZETI FOLYÓIRAT

IV. ÉVFOLYAM/ 1. SZÁM

2016

E-POSTA: POLIKROM@FREEMAIL.HU

HONLAP: WWW.POLIKROM.P8.HU

© POLIKRÓM FOLYÓIRAT

MEGJELENIK ONLINE FORMÁTUMBAN, ÉVENTE KÉT ALKALOMMAL

Tartalomjegyzék

Köszöntő	3
Dajka Viktória: <i>Téltájt, Tavaszra</i>	4
Vinklmann Attila: <i>Imitatio Christi</i>	5
Csordás Barbara: <i>Nekem a Balaton</i>	6
Tomás Horcin: <i>Erdő</i>	7
Császár József: <i>Gondolatok a Bükkben</i>	9
Illyés József: <i>Őszi dal</i>	11
Komjáti Margit: <i>Gádorosi évszakok</i>	12
Szedes Réka: <i>Bennem él a táj</i>	14
Takács Boglárka: <i>Süni</i>	16
Szabó Borsika: <i>Csengele</i>	17
Peter F. Wolf: <i>A kompötő régen</i>	18
Szerkesztőségi üzenet	19

Köszöntő

Kedves Olvasóink!

Rengeteg színvonalas pályamunka érkezett a tavalyi évben meghirdetett “Bennem él a táj” elnevezésű irodalmi pályázatunkra. A kiválasztás rendkívül nehéz és időigényes feladat volt. Nagyon sok igényes műalkotással találkoztunk. Idősek, fiatalok egyaránt késztetést éreztek, hogy megmutassák költői vénájukat. Szerkesztőségünk döntése értelmében a decemberi lapszámban szintén megjelentetünk a pályázatra érkezett írásokat, így aki most kimaradt, a téli számban még viszontláthatja írását.

Tisztelettel: A *Polikróm folyóirat* szerkesztősége

Dajka Viktória

Téltájt

A félhomály, a suttogó, a nyárutó, az ősztó
után a bágyadt tél dereng:
fetrengve reng a rengeteg.
Sok áruló, sok szárnyaló, a tél után is futkosó
madár dalol, a fellegek csak felrebbentik léptedet,
s nem ér utol, csak szendereg:
fetrengve reng a rengeteg.

Tavasza

Még fázik a könnycsepp a pillán, ha reggel
a dértől fehér, füves utcákon lépdel-
ve távolodom, ahová sokat járok,
és nem marad más utánam, csak a tályog.
De érzem, a szelleme érkezik gyorsan:
a trópusi szellővel libbenő tolvaj-
apóka, ki bátor és nincsen, csak mersze,
hogy reszkető kedvemet távol cipelje.
Mert kell már a kellemes, hűsítő szellő,
mit jázminvirággal díszített kis erdő
megérez és kíván, ha holt szó is flörtöl
a mennyben és Istenhez zengetve feltör.

Vinklmann Attila

Imitatio Christi

Vad szél fúj. A kazlak dideregnek.
Vörös fényben izzik palástja a hegynek,
Krisztus a keresztről napnyugatra néz.
Alamizsnát markol a fagy marta kéz.

Sötét kendős árnyak szülik meg az estét.
Fekete gyolcsokba csavarják a testét,
Elnyeli titkát a poros faluvég.
Kormos tűzhelyekben nyirkos rózse ég.

Az útszéli akác meztelenül áll.
Szár az ágaira varjúsereg száll.
Felhő fedi arcát a bús teliholdnak,
Puskacsó acélján vadak haldokolnak.

Csordás Barbara

Nekem a Balaton

Még boglyas bokrok titkolják előlem,
ék és béke a táj, bakot nem lőttem!
Végtelen pasztell tükör, mely kápráztat,
ég a szabadság, pirul az ábrázat!
A Földet kisujjal körbeforgatod,
közel a Bakony, bólogat kobakod!
Kősziklán pózol a sirályok sora,
jó a tavi szél, s dagad a vitorla!
A bőröm hús vízcseppek csókja óvja,
s őrzöm ampullában, a téli óra,
a napfény aranyló esszenciáját.
S a tajtékos hétköznapiok vitáját,
a pagonyok rőt szőnyegén lépkedve
hagyom el, mely békét simít lényemre.
Kócos fák erődjében bújó otthon,
hódolattal, a lankák ölén honol.
A dűnék vére, s folyékony aranya
tűnjék fel délibábos horizontból,
könnyedén vezesse lábamat feléd!
Fövenyén, a stégen, elér a remény,
és kikötve hajóm e meghitt parton,
érezem újra, mi nekem a Balaton!

Tomás Horcin

Erdő

Reggel van, új napra csábít az idő.

Elindulok!

Egyedül rám vár az erdő!

Csípős még a hajnal, füstös még a zöld,
halványan tűnődik alatta a föld.

A színek együtt ébrednek a természettel,
álmos madarak harcolnak a csenddel,
egyre hangosabb a fák koronája,

egyre bátrabbá válik a madarak csatája.

A friss levegőtől tudóm egyre tágabb,
szívem a munkától egyre durcásabb.

Nyársra szúrta végre a felhőket a szél,
utat tör magának mostohán a fény.

A bokrok sűrűjében egy őz riad
és sodorja magával féltett álmaimat.

Kizökkent egy pillanatra,
ahogy puha nyomait maga után hagyja,
már csak árnyéket látok.

Várj! Ne menj! Hiába kiáltok!

A barna test a sűrűbe úgy csúszik,
ahogy a szép a látványtól búcsúzik.

Eltűnik örökre, a mélybe rejtőzik a vad
az erdei nihilben a csend az áldozat.

Orrom csiklandozza az illatok tánca,
szerelmes, csalfa románca.

Magamba szívom pajzán játékukat,
hogy meglessem titkos viszonyukat.

A bogarak lármás hada lávaként tör előre,

Erjedő termést vonszol a delelőre.
Hangosan csámcsog a rothadó gyümölcsön,
hanyagul felejtik a tetemet a földön.
Alábbhagy a lárma, magára maradt az erdő,
Pompája magasztos, termékeny bölcső.

Császár József

GONDOLATOK A BÜKKBEN

Tűzköves

Koratavasz van, vagy vége a télnek?
A hó alól itt-ott hóvirágok lesnek.
Hó vagy virágszirom csak közelről látszik,
virágok levele néhol előtűnik.
A szép Tűzkövesen - Lillafüred alatt -,
hegynek fölhaladva taposom a havat.
Kristálytisza az ég, a napfény vakító,
egy száraz taplóról csöpög az olvadt hó.
Csepp, csepp, csepp ... hallgatom, csepeg tovább a hó,
a csendben e halk hang olyan megnyugtató.

Búcsú

Most még élek, de egyszer meghalok.
A sírommal ne hivalkodjatok!
Mondják por voltam, legyek újra por,
melyet a pajkos szél majd elsodor.
A Bükk ormán szórjátok szét hamvam,
mely utjain oly sokat bolyongtam.
Kinek hiányzom évente egyszer
egy szálvirággal, ott keressen fel,
vagy ha kora, sorsa nem engedi,
de vannak rólam szép emlékei,
Karácsonyeste emlékezzem rám,
amikor felragyog a gyertyaláng.

Tudja, érezze, ott vagyok veled,
őrizzen szívében mindörökre.

Illyés József

Őszi dal

Lélekhúrokon pendül egy hűvös őszi dallam,
ezer szín aranyszőnyeg zörren magányos dalban.

Falevélről cseppenő hajnali fáradt pára,
bársony szürke égbolton hunyorgó napfényt várva.

Változnak az évszakok minden nap új állomás,
az életben egyedül állandó a változás.

Lélekhúrokon pendülő hűvös őszi dallam,
keveredik szél a csönddel hideg őszi dalban.

Komjáti Margit

Gádorosi évszakok

Gádoroson szép az ősz,

Fák lombjában elidőz.

Színezi a leveleket,

Nem kell neki festék, ecset.

Gádoroson szép az ősz,

Barna, szelíd, mint az őz.

Gádoroson szép a tél,

Hószín palástban zenél.

Kristályhavat hint az útra,

A szíveket megtisztítja.

Gádoroson szép a tél,

Üdv dalát viszi a szél.

Gádoroson a tavasz

Élet-rügyeket fakaszt.

Tündérruhát ad a fákra,

Feslő virágot az ágra.

Gádorosi szép tavasz:

Fagyot messze elriassz!

Gádoroson szép a nyár,

Arany hintón körbejár.

Négy lovának a sörénye

Napsugarak szövédéke.

Gádoroson szép a nyár,

Millió rózsával vár!

Szeder Réka

Bennem él a táj

Bennem él a táj
Akár a lélek,
Élni hál belém,
Meghalni nem félek.
Belőlem törik elő.
Csermelyként folyik.
Üvegszínű türkiz tükörből patakszik.
Bennem él a táj,
S érzem, ha érzek,
Az a valóban feléled.
Gomolygó, füstös lehelet,
Cserjés, bogas tüdőből ereget.
Csend. Köd. Ereszkedő fellegek.
Remélek. Remélem elég lesz.
Bennem él a táj.
Ő lett az én lelkem.
Lelketlennek érzem,
Ha a künn nem egyezik velem.
Karcmentes tükör,
Nem fólia, nincs giccs,
Én hívom a felhőt,
Melyből szakad vagy csepeg,
Mely öntöz, s táplál,
De ha kell, pusztítóan variál.
Én hívom az vihart, a lenge szellőt,
Én hívom a színes mezőt, és a vad erdőt.
Én hívom a hegyet, a csúcsot, a sziklát,
Én hívom az ösvényt, vagy a kő zuhatag árját.

Én ültetek fát, vagy tépek ki könnyű gyomot,
Akár lenge virágot, s én hagyok magamban lábnyomot.
Én döntöm el, ki segíthet dönteni,
És én mondom meg, kit engedek belépni.
Enyém itt minden, a felelősség
Ugyanakkor van, hogy nem értem,
Hogy nem mindig olyan az idő, ahogyan azt kértem.
Van, hogy perzsel a nap és szúr a kaktusz,
Pedig én oázist akartam, nem sivatagi turista buszt.
Van, hogy mennydörög, s villám csap egy mamutfenyőbe,
De remélem, akkor már kinövi e fájdalmat erre az életre.
Örökre. És a többire. Örökre.

Takács Boglárka

Süni

Két kicsi szempár villan a bokor tövében,
Négy aprócska, barna ránc bújik meg ölében.

Egy pisze orrocska kutat a dudvában,
Eledelt keres egy süni az éjszakában.

Mit neki spagetti, pizza és édesség,
Gilisztáért kutat, tévedés ne essék.
Faepret csócsál, meggy után kutat,
Ha nincsen más hátra, gyökeret húzogat.

Bendőjét megtömi minden földi jóval,
Kemény házu dióval és mogyoróval.
Mire megvirradt, ott fekszik a fűben,
Elrontotta gyomrát a féktelen evésben.

Szabó Borsika

Csengele

Csengele, te csengőléptű tünemény,
szerelemnek nyíló bokra.

Megbúvol az Alföldön, s lopva
lengeted az illatos reményt.

Pajkos éjjelen tündérek muzsikálnak
réteden, virágot fonnak koszorúba.

Arcukat mossák az arany kútban,
s vetik be kertjeid nyoszolyának.

Cukros rózsza libeg cimbalom dalára,
a víg kakas közben hajnalt nótázik.

Az éj setétje utolsót bokázik,
s a reggel hint arany fényt az álmos határra.

Peter F. Wolf

A kompötő régen

Lepereg a hajnal rongy homálya,
ahogy megrázza pilláit a nap.
Mindent beleng a csillámló pára,
s én kuporgok egy vaskos tölgy alatt.
Lassan nyitja rám egyszemét az ég,
míg az öböl nyugodt tükrén nézem
az összes fentről hullott, pöttynyi fényt,
hogyan hunynak mind ki sorban, szépen.

Redőzik a víz, valami mozog.
A folyó szélén cikázva úsznak
gyöngyökből kelt, aprócska halrajok.
Sárban ül egy régi, ócska csónak.
Gazdátlan lett, hát léket eresztett.
A váci Duna most szép és nyugodt,
figyeli egy szőke, apró gyermek,
hogyan a kékeszöld holtág felragyog.

SZERKESZTŐSÉGI ÜZENET

Közösségi-művészeti folyóiratunk 2013 év elején indult. Mivel a publikálások témaköreit nem kívánjuk egy bizonyos tartalmi struktúrára korlátozni, ezért kapta lapunk a Polikróm (magy.: sokszínű) elnevezést. Olyan modern szócsóként kívánunk funkcionálni a XXI. században, ahol minden érdeklődő megtalálhatja a számára legfontosabb művészi értékeket.

Célunk, hogy olyan aktív közösséget hozzunk létre, ahol sokszínű alkotások összessége alakítja ki a lap egyedi arculatát.

Teret kívánunk biztosítani annak, hogy változatos témákról szólaltassunk meg tehetséges, művészi érdeklődéssel rendelkező diákokat, fiatal szerzőket, akik úgy érzik szívesen tennék közzé színvonalas alkotásaikat.

Az alábbi kategóriákban várjuk a munkákat:

tanulmány

cikk

kritika

recenzió

interjú

műfordítás

próza

vers

grafikák, rajzok

